HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a noua)

26 octombrie 2017 *

„Funcție publică – Funcționari – Cedefop – Promovare – Exercițiul de promovare 2015 – Decizie de a nu îl promova pe reclamant la gradul AD 12 – Articolele 44 și 45 din statut – Comparare a meritelor – Obligația de motivare – Respingere implicită a reclamației – Răspundere”

În cauza T-601/16,

Georges Paraskevaidis, cu domiciliul în Auderghem (Belgia), reprezentat de S. Pappas, avocat,

reclamant,

împotriva

Centrul European pentru Dezvoltarea Formării Profesionale (Cedefop), reprezentat de M. Fuchs, în calitate de agent, asistată de A. Duron, avocat,

pârât,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 270 TFUE prin care se urmăresc, pe de o parte, anularea deciziei directorului Cedefop din 4 noiembrie 2015 de a nu îl promova pe reclamant la gradul AD 12 în temeiul exercițiului de promovare 2015 și, pe de altă parte, repararea prejudiciului suferit ca urmare a acestei decizii,

TRIBUNALUL (Camera a noua),

compus din domnii S. Gervasoni, președinte, L. Madise și R. da Silva Passos (raportor), judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 Reclamantul, domnul Georges Paraskevaidis, a fost titularizat în cadrul Secretariatului General al Consiliului Uniunii Europene la 1 iulie 1988, în calitate de funcționar cu gradul A 7. La 15 iulie 1996, acesta a fost detașat în cadrul Centrului European pentru Dezvoltarea Formării Profesionale (Cedefop), unde a fost angajat în calitate de agent temporar, ulterior ocupând funcția de administrator și apoi postul de șef al administrației.

* Limba de procedură: franceza.

2 Începând cu data de 1 ianuarie 1999, reclamantul a fost transferat la Cedefop, unde a devenit funcționar titular cu gradul A 5 treapta 2. În anul 2002, repartizarea sa a fost schimbată, acesta fiind încadrat pe postul de consilier pentru reforma administrativă.

3 Cu ocazia modificării Statutului funcționarilor Uniunii Europene (denumit în continuare „statutul”), intrată în vigoare la 1 mai 2004, reclamantul a fost încadrat în grupa de funcții a administratorilor (AD), cu gradul AD 11.

4 După detașarea, la 1 septembrie 2003, la Agenția Europeană pentru Reconstrucție (AER), la 16 ianuarie 2007, reclamantul a fost reintegrat în cadrul Cedefop în calitate de șef al serviciului de finanțe și achiziții publice. În acea perioadă era încadrat în gradul AD 11 treapta 5.

5 La 1 martie 2011, reclamantul a ajuns la treapta 8, respectiv treapta cea mai înaltă a gradului AD 11. Acesta a solicitat atunci să fie promovat la gradul AD 12, mai întâi pentru exercițiul de promovare 2010, prin e-mailul din 18 mai 2011, apoi pentru exercițiul de promovare 2011, prin scrisoarea din 3 octombrie 2011. Nu s-a dat însă curs acestor cereri.

6 În paralel, prin scrisoarea din 18 mai 2011, reclamantul a solicitat luarea în considerare a perioadei sale de activitate în cadrul AER și a punctelor de merit pe care le-a obținut în cadrul acestei agenții în vederea favorizării avansării sale în cadrul Cedefop. Această cerere a fost respinsă pentru motivul, în esență, că reclamantul a fost detașat în cadrul AER nu în interesul serviciului, deci în calitate de funcționar, ci la cererea sa și în interes propriu, și, în consecință, în calitate de agent temporar, și că, în mod obișnuit, în cadrul Cedefop nu se ia în considerare o astfel de experiență în vederea aprecierii meritelor candidatului la promovare.

7 La 9 ianuarie 2014, reclamantul a introdus o cerere la directorul Cedefop, autoritatea împuternicită să facă numiri (denumită în continuare „AIPN”), în temeiul articolului 90 alineatul (1) din statut, în scopul de a contesta faptul că nu a beneficiat de nicio promovare timp de 20 de ani. Nu s-a dat curs acestei cereri.

8 La 31 martie 2015, superiorul ierarhic al reclamantului a adresat departamentului de resurse umane lista funcționarilor a căror promovare se propunea. Numele reclamantului figura pe această listă, însă se preciza că promovarea acestuia constituia o prioritate de rangul doi.

9 La 6 august 2015, șeful departamentului „Resurse și suport” al Cedefop a publicat o listă a funcționarilor care pot fi promovați. Numele reclamantului se afla pe aceasta, printre funcționarii care puteau aspira la gradul AD 12.

10 În schimb, numele reclamantului nu figura pe lista funcționarilor stabilită de comitetul director la 14 octombrie 2015 și a căror promovare a fost propusă AIPN.

11 La 4 noiembrie 2015, AIPN a stabilit lista funcționarilor promovați, pe care nu figura numele reclamantului (denumită în continuare „decizia atacată”).

12 La 29 ianuarie 2016, pe baza articolului 90 alineatul (2) din statut, reclamantul a introdus o reclamație împotriva deciziei atacate, notificată AIPN la 3 februarie 2016. În aceasta afirma că decizia atacată este viciată de o eroare vădită de apreciere și că încalcă articolele 44 și 45 din statut, precum și principiile egalității și încrederii legitime. Reclamația cuprindea și o cerere de despăgubire.

13 La 19 aprilie 2016, reclamantul a prezentat în mod oral comitetului de apel argumentele formulate în susținerea reclamației sale.

14 Cedefop nu a dat un răspuns explicit la această cerere, nici în termenul de patru luni prevăzut de statut, nici după încheierea acestuia.

15 Reclamantul a reintrat în serviciul Consiliului la 1 februarie 2016.

Procedura și concluziile părților

16 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului Funcției Publice a Uniunii Europene la 22 iunie 2016, reclamantul a introdus prezenta acțiune, inițial înregistrată cu numărul F-31/16.

17 În temeiul articolului 3 din Regulamentul (UE, Euratom) 2016/1192 al Parlamentului European și al Consiliului din 6 iulie 2016 privind transferul către Tribunal al competenței de a se pronunța în primă instanță asupra litigiilor dintre Uniunea Europeană și agenții acesteia (JO 2016, L 200, p. 137), prezenta cauză a fost transferată Tribunalului în starea în care se afla la data de 31 august 2016, începând cu această dată trebuind să fie examinată în conformitate cu Regulamentul de procedură al Tribunalului. Cauza fost înregistrată sub numărul T-601/16 și a fost atribuită Camerei a noua.

18 Întrucât părțile nu au solicitat organizarea unei ședințe de audiere a pledoariilor în temeiul articolului 106 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, Tribunalul (Camera a noua), apreciind că este suficient de lămurit de înscrisurile din dosarul cauzei, a decis, în temeiul articolului 106 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, să se pronunțe fără parcurgerea fazei orale a procedurii.

19 Reclamantul solicită Tribunalului:

– anularea deciziei atacate;

– obligarea Cedefop să îi plătească despăgubiri în temeiul prejudiciului material și moral suferit;

– obligarea Cedefop la plata cheltuielilor de judecată.

20 Cedefop solicită Tribunalului:

– declararea acțiunii ca fiind în parte inadmisibilă;

– respingerea acțiunii ca nefondată în întregime;

– respingerea cererii de reparare a pretinsului prejudiciu suferit;

– obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

Cu privire la cererea de anulare

21 Reclamantul invocă trei motive în susținerea cererii sale de anulare a deciziei atacate. Primul motiv este întemeiat pe încălcarea obligației de motivare. Al doilea motiv este întemeiat pe o încălcare a articolelor 44 și 45 din statut, precum și a principiilor egalității de tratament și vocației la carieră. Al treilea motiv este întemeiat pe o încălcare a obligației de solicitudine și a principiului încrederii legitime.

22 În cadrul primului motiv, reclamantul susține că decizia atacată este viciată de o lipsă a motivării. În acest sens, el subliniază, pe de o parte, că decizia menționată se rezumă la o listă de nume ale funcționarilor promovați și, pe de altă parte, că, întrucât decizia de respingere a reclamației sale a fost implicită, ea nu cuprinde niciun element de motivare.

23 Nicio motivare serioasă a deciziei atacate nu ar fi fost prezentată, nici în faza precontencioasă, nici în ceea ce privește cererile sale de promovare anterioare. În consecință, reclamantul consideră că nu a fost în măsură să înțeleagă motivele care au justificat faptul ca numele său să nu figureze printre cele ale funcționarilor promovați.

24 Reclamantul arată că singurele informații pe care le avea la dispoziție în această privință constau în simple zvonuri potrivit cărora promovarea sa la gradul AD 12 a fost refuzată întrucât ar fi avut drept consecință încadrarea sa într-un grad superior atât superiorului său ierarhic direct, cât și directorului adjunct al Cedefop. Acesta precizează că, presupunând că ar fi dovedite, astfel de considerații nu pot justifica în mod valabil un refuz al promovării.

25 Pe de altă parte, reclamantul subliniază că, atunci când decizia în cauză este, precum în speță, lipsită de orice motivare, ar reieși din Hotărârea din 3 octombrie 2006, Nijs/Curtea de Conturi (T-171/05, EU:T:2006:288, punctele 41-47), și din Hotărârea din 8 octombrie 2008, Barbin/Parlamentul (F-81/07, EU:F:2008:125, punctul 28), că motivarea nu poate fi regularizată în stadiul procedurii jurisdicționale. Prin urmare, decizia atacată ar trebui anulată pe acest temei, în pofida explicațiilor furnizate de Cedefop în memoriul în apărare.

26 Reclamantul adaugă că norma privind concordanța dintre reclamație și cerere confirmă imposibilitatea regularizării motivării unui act care lezează în stadiul procedurii jurisdicționale, dat fiind că o normă îi interzice să dezvolte mijloace noi în cursul procedurii menționate, deși nu cunoaște motivarea deciziei a cărei legalitate o contestă. Acesta consideră că o astfel de situație afectează raportul de egalitate întrucât administrația beneficiază în fapt de o situație mai favorabilă decât el.

27 Totodată, reclamantul contestă argumentația Cedefop potrivit căreia cunoștințele pe care le avea cu privire la rapoartele de evaluare întocmite în privința sa, la remarcile privind randamentul său și la o notă internă datată 19 iulie 2013 ar fi suficiente pentru a considera că decizia atacată este suficient motivată. În opinia sa, admiterea în speță a unei asemenea argumentații ar echivala cu lipsirea de orice efect util a articolului 296 TFUE, precum și a dreptului său la o cale de atac efectivă, astfel cum este prevăzut de articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

28 În plus, deși, chiar potrivit afirmațiilor reclamantului, candidatura sa la un post în cadrul Consiliului a precedat adoptarea deciziei atacate, acesta arată însă că această candidatură anticipată era motivată de rațiuni de precauție, în scopul de a remedia eventualitatea unei noi decizii de nepromovare în privința sa.

29 Reclamantul subliniază că îi era cu atât mai puțin posibil să cunoască motivarea deciziei atacate cu cât fusese inclus în lista funcționarilor sau agenților a căror promovare a fost propusă de comitetul director al Cedefop.

30 Cedefop consideră, la rândul său, că, deși o absență totală a motivării nu poate fi regularizată printr-o motivare în cursul judecății, decizia atacată a intervenit într-un context cunoscut de reclamant și care îi permitea să aprecieze temeinicia acesteia, astfel încât decizia trebuie considerată ca fiind suficient motivată, conform principiilor stabilite prin jurisprudență. Aceste principii ar fi de altfel amintite în Hotărârea din 3 octombrie 2006, Nijs/Curtea de Conturi (T-171/05, EU:T:2006:288), pe care reclamantul însuși o citează în susținerea argumentației sale.

31 În primul rând, Cedefop amintește că exercițiul de promovare se întemeiază pe norme procedurale pe care reclamantul, ținând seama de funcțiile sale, nu le putea ignora și care au fost aplicate obiectiv și cu exactitate în speță.

32 În al doilea rând, Cedefop susține că reclamantul avea cunoștință de conținutul și de nivelul evaluărilor care îl priveau, de multiplele observații care i-au fost făcute cu privire la modul de gestionare a echipei sale, precum și de alte abateri și nereguli, menționate într-o notă internă din 19 iulie 2013 care

figurează în dosarul său personal. În această privință, Cedefop insistă asupra faptului că, în paragraful 19 al reclamației, reclamantul a identificat în mod clar criticile care i-au fost adresate, astfel încât nu poate susține în mod valabil că nu este în măsură să înțeleagă motivele pentru care numele său nu se află printre cele ale funcționarilor promovați.

33 În al treilea rând, lipsa înțelegerii invocată de reclamant cu privire la sensul deciziei atacate, care se pretinde că ar fi dat naștere unei frustrări pentru acesta și l-ar fi încurajat să revină la Consiliu, ar fi contrazisă de faptul că data limită pentru prezentarea candidaturilor pentru postul ocupat de reclamant la Consiliu era anterioară datei la care decizia menționată a fost adoptată. Prin urmare, reclamantul a fost în măsură să anticipeze conținutul acestei decizii, sugerând astfel că avea cunoștințe suficiente privind contextul în care a avut loc adoptarea ei.

34 Pe de altă parte, în ceea ce privește includerea numelui reclamantului în lista funcționarilor a căror promovare a fost propusă de comitetul director, Cedefop amintește că procedura prevăzută de dispozițiile sale generale de aplicare (Cedefop/DGE/10/2011 și Cedefop/DGE/11/2011) a fost urmată corect în speță și că, deși numele reclamantului apărea pe lista consolidată a tuturor funcționarilor promovabili stabilită de comitetul director respectiv, numele său nu figura pe lista comitetului menționat referitoare la funcționarii a căror promovare a fost propusă în final AIPN.

35 Cedefop concluzionează în sensul că reiese din ansamblul acestor împrejurări, iar nu numai din conținutul dosarului personal al reclamantului, că acesta din urmă avea cunoștință de contextul în care a fost adoptată decizia atacată.

36 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, obligația de motivare prevăzută la articolul 25 al doilea paragraf din statut, care nu constituie decât reluarea obligației generale stabilite la articolul 296 TFUE, are ca obiect, pe de o parte, să furnizeze persoanei interesate o indicație suficientă pentru a aprecia temeinicia actului care îl lezează și oportunitatea introducerii unei acțiuni în fața instanței Uniunii Europene și, pe de altă parte, să îi permită acesteia din urmă să exercite controlul asupra legalității actului (a se vedea Hotărârea din 29 septembrie 2005, Napoli Buzzanca/Comisia, T-218/02, EU:T:2005:343, punctul 57 și jurisprudența citată, Hotărârea din 3 octombrie 2006, Nijs/Curtea de Conturi, T-171/05, EU:T:2006:288, punctul 36 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 13 septembrie 2016, Pohjanmäki/Consiliul, T-410/15 P, nepublicată, EU:T:2016:465, punctul 77 și jurisprudența citată). În consecință, obligația de motivare astfel instituită constituie un principiu esențial al dreptului Uniunii, de la care nu se poate deroga decât în temeiul unor considerații imperative (Hotărârea din 29 septembrie 2005, Napoli Buzzanca/Comisia, T-218/02, EU:T:2005:343, punctul 57, Hotărârea din 3 octombrie 2006, Nijs/Curtea de Conturi, T-171/05, EU:T:2006:288, punctul 36, și Hotărârea din 4 iulie 2007, Lopparelli/Comisia, T-502/04, EU:T:2007:197, punctul 74). Importanța acestei obligații, care face parte integrantă din principiul bunei administrări, astfel cum reiese acesta din articolul 41 alineatul (2) litera (c) din Carta drepturilor fundamentale, a fost consolidată în urma intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona, prin introducerea articolului 15 alineatul (1) și a articolului 298 alineatul (1) TFUE. Astfel, o administrație europeană deschisă și eficientă trebuie să respecte cu scrupulozitate dispozițiile statutului. În special, motivarea oricărui act care lezează adresat agenților Uniunii este o condiție indispensabilă pentru asigurarea unui climat calm de muncă în cadrul administrației Uniunii, evitându-se crearea suspiciunii că gestiunea personalului acesteia se bazează pe arbitrar sau pe favoritism.

37 Potrivit unei jurisprudențe de asemenea constante, deși AIPN nu are obligația de a motiva o decizie de promovare nici în raport cu destinatarul acesteia și nici în raport cu candidații nepromovați, aceasta are, în schimb, obligația de motivare a deciziei de respingere a unei reclamații formulate în temeiul articolului 90 alineatul (2) din statut de un candidat nepromovat, considerându-se că motivarea deciziei de respingere a reclamației coincide cu motivarea deciziei împotriva căreia a fost îndreptată reclamația (a se vedea Hotărârea din 21 mai 2014, Mocová/Comisia, T-347/12 P, EU:T:2014:268, punctul 41 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 13 septembrie 2016, Pohjanmäki/Consiliul, T-410/15 P, nepublicată, EU:T:2016:465, punctul 79 și jurisprudența citată).

38 Prin urmare, motivarea trebuie să intervină cel mai târziu la momentul respingerii reclamației (Hotărârea din 20 februarie 2002, Roman Parra/Comisia, T-117/01, EU:T:2002:35, punctul 26, și Hotărârea din 21 mai 2014, Mocová/Comisia, T-347/12 P, EU:T:2014:268, punctul 41).

39 În plus, caracterul suficient al motivării trebuie apreciat nu numai în raport cu modul său de redactare, ci și cu contextul factual și juridic în care se înscrie adoptarea actului atacat (a se vedea Hotărârea din 14 februarie 1990, Delacre și alții/Comisia, C-350/88, EU:C:1990:71, punctul 16 și jurisprudența citată, Hotărârea din 13 septembrie 2016, Pohjanmäki/Consiliul, T-410/15 P, nepublicată, EU:T:2016:465, punctul 78, și Hotărârea din 19 ianuarie 2017, Comisia/Frieberger și Vallin, T-232/16 P, nepublicată, EU:T:2017:15, punctul 41). Întrucât promovările se efectuează prin selecție, în conformitate cu articolul 45 din statut, este suficient ca motivarea respingerii reclamației să se refere la modul în care au fost aplicate condițiile legale și statutare de promovare în situația specifică a funcționarului (a se vedea Hotărârea din 20 februarie 2002, Roman Parra/Comisia, T-117/01, EU:T:2002:35, punctul 27 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 29 septembrie 2005, Napoli Buzzanca/Comisia, T-218/02, EU:T:2005:343, punctul 60).

40 Pe de altă parte, în cazul lipsei totale a motivării anterior introducerii unei acțiuni, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că lipsa menționată nu poate fi acoperită de explicațiile furnizate de AIPN ulterior introducerii acțiunii. În acest stadiu, asemenea explicații și-nu ar mai îndeplini rolul, astfel încât introducerea unei acțiuni pune capăt posibilității AIPN de a-și regulariza decizia printr-un răspuns de respingere a reclamației (Hotărârea din 9 decembrie 1993, Parlamentul/Volger, C-115/92 P, EU:C:1993:922, punctul 23; a se vedea de asemenea Hotărârea din 7 februarie 2007, Caló/Comisia, T-118/04 și T-134/04, EU:T:2007:37, punctul 268 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 13 septembrie 2016, Pohjanmäki/Consiliul, T-410/15 P, nepublicată, EU:T:2016:465, punctul 80 și jurisprudența citată).

41 Posibilitatea de a regulariza lipsa totală de motivare după formularea unei acțiuni ar aduce de altfel atingere dreptului la apărare, întrucât reclamantul ar avea numai posibilitatea de a-și prezenta în replică argumentele împotriva motivării, de care nu ar lua cunoștință decât după introducerea acțiunii. Principiul egalității părților în fața instanței Uniunii ar fi astfel afectat (Hotărârea din 6 iulie 2004, Huygens/Comisia, T-281/01, EU:T:2004:207, punctul 109, și Hotărârea din 29 septembrie 2005, Napoli Buzzanca/Comisia, T-218/02, EU:T:2005:343, punctul 62; a se vedea de asemenea Ordonanța din 8 martie 2012, Marcuccio/Comisia, T-126/11 P, EU:T:2012:115, punctul 47 și jurisprudența citată).

42 În cazul unei respingeri implicite și deci nemotivate în mod formal a unei reclamații, comportamentul administrației este cel care contribuie în mod determinant la geneza litigiului, în măsura în care persoana interesată este constrânsă, în lipsa unei reacții la reclamația sa în termenul prevăzut la articolul 90 alineatul (2) din statut, să sesizeze Tribunalul în scopul de a obține o motivare adecvată a deciziei adoptate în privința sa. Or, acest mod de a proceda al AIPN, contrar cerințelor unei bune administrări, conduce la repunerea în discuție a repartizării funcțiilor respective între, pe de o parte, administrație și, pe de altă parte, instanța Uniunii, întrucât aceasta din urmă devine unicul și primul organ de la care persoana interesată poate obține o motivare în conformitate cu articolul 25 din statut. Acest lucru este cu atât mai regretabil cu cât respectarea de către administrație a obligației sale de motivare în faza precontencioasă are drept obiect să permită persoanei interesate să înțeleagă conținutul deciziei adoptate cu privire la ea și, dacă este cazul, poate să o convingă de temeinicia acesteia și, prin urmare, să evite declanșarea unui contencios jurisdicțional (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 septembrie 2005, Casini/Comisia, T-132/03, EU:T:2005:324, punctul 34).

43 În schimb, s-a statuat că o simplă insuficiență a motivării prezentate în cadrul fazei precontencioase nu este de natură să justifice anularea deciziei contestate atunci când AIPN aduce precizări suplimentare în cursul judecății (Hotărârea din 12 decembrie 2002, Morello/Comisia, T-338/00 și T-376/00, EU:T:2002:314, punctul 55 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 4 mai 2005, Sena/AESA, T-30/04, EU:T:2005:161, punctul 71), fiind însă de la sine înțeles că, pentru motive comparabile cu cele

amintite la punctele 40-42 de mai sus, instituția nu este autorizată să substituie cu o motivare complet nouă motivarea inițială eronată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 septembrie 2005, Napoli Buzzanca/Comisia, T-218/02, EU:T:2005:343, punctul 63 și jurisprudența citată).

44 Astfel, Tribunalul a admis că insuficiența inițială a motivării poate fi remediată prin precizări suplimentare furnizate, chiar și în cursul judecății, în cazul în care, înainte de introducerea acțiunii, persoana interesată deținea deja elemente care constituiau un început de motivare (a se vedea Hotărârea din 20 februarie 2002, Roman Parra/Comisia, T-117/01, EU:T:2002:35, punctul 30 și jurisprudența citată, Hotărârea din 3 februarie 2005, Heurtaux/Comisia, T-172/03, EU:T:2005:34, punctul 44 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 3 octombrie 2006, Nijs/Curtea de Conturi, T-171/05, EU:T:2006:288, punctul 45 și jurisprudența citată).

45 Pe de altă parte, s-a statuat în ceea ce privește în special respingerea implicită a unei reclamații care privește un refuz al promovării că o decizie trebuie considerată suficient motivată în cazul în care a intervenit într-un context cunoscut de funcționarul vizat, care îi permite să înțeleagă semnificația măsurii adoptate cu privire la el (a se vedea Hotărârea din 15 septembrie 2005, Casini/Comisia, T-132/03, EU:T:2005:324, punctul 36 și jurisprudența citată, Hotărârea din 29 septembrie 2005, Napoli Buzzanca/Comisia, T-218/02, EU:T:2005:343, punctul 64 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 3 octombrie 2006, Nijs/Curtea de Conturi, T-171/05, EU:T:2006:288, punctul 45 și jurisprudența citată).

46 Având în vedere totuși importanța obligației de motivare din perspectiva dreptului la apărare, contextul în care a intervenit o decizie de nepromovare poate constitui numai cu titlu excepțional un început de motivare a deciziei menționate (Hotărârea din 29 septembrie 2005, Napoli Buzzanca/Comisia, T-218/02, EU:T:2005:343, punctul 79; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 9 martie 2000, Vicente Nuñez/Comisia, T-10/99, EU:T:2000:60, punctul 44, și Hotărârea din 3 februarie 2005, Heurtaux/Comisia, T-172/03, EU:T:2005:34, punctul 47). Astfel, în împrejurări precum cele din prezenta cauză, un început de motivare nu poate exista în lipsa oricărei indicații a AIPN privind situația specifică a reclamantului și compararea meritelor sale cu cele ale celorlalți funcționari care au vocație la promovare, din perspectiva criteriilor de la articolul 45 din statut (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 februarie 2005, Heurtaux/Comisia, T-172/03, EU:T:2005:34, punctele 46-50, și Hotărârea din 23 octombrie 2013, Verstreken/Consiliul, F-98/12, EU:F:2013:156, punctele 31 și 32; a se vedea de asemenea, prin analogie, Hotărârea din 10 septembrie 2009, Behmer/Parlamentul, F-16/08, EU:F:2009:107, punctul 32).

47 În speță, nu se contestă că AIPN nu a răspuns explicit la reclamație, respingând-o prin decizie implicită.

48 Prin urmare, este necesar să se examineze diferitele elemente prezentate de Cedefop pentru a determina dacă contextul în care a intervenit decizia atacată îi permitea reclamantului să înțeleagă cuprinsul acesteia și, prin urmare, să îi evalueze temeinicia din perspectiva criteriilor stabilite la articolul 45 din statut.

49 În această privință, este necesar să se amintească cu titlu introductiv că, la 19 aprilie 2016, reclamantul a prezentat oral comitetului de apel argumentele invocate în susținerea reclamației (a se vedea punctul 13 de mai sus). Cedefop nu susține însă că elemente explicative, fie și incomplete, cu privire la motivele deciziei atacate ar fi fost prezentate reclamantului cu această ocazie.

50 Pe de altă parte, în primul rând, Cedefop susține că reclamantul ocupa funcții de așa natură încât avea în mod necesar cunoștință de normele aplicabile în materie de promovare și trebuia să înțeleagă că aceste reguli au fost aplicate în mod corect și obiectiv în cazul său pentru exercițiul de promovare 2015. Acest element nu este însă pertinent întrucât simpla cunoaștere pe care a putut să o aibă reclamantul în legătură cu criteriile care trebuiau luate în considerare pentru a fi promovat nu poate

fi echivalentă cu cunoașterea modului în care aceste criterii au fost aplicate în situația sa (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 10 septembrie 2009, Behmer/Parlamentul, F-16/08, EU:F:2009:107, punctul 33 și jurisprudența citată).

51 Se regăsește în aceeași situație nota directorului Cedefop din 9 martie 2015 adresată tuturor membrilor personalului Cedefop și la care se referă acesta din urmă în prezenta cauză. În această notă, directorul menționat s-a limitat să descrie, în termeni generali, criteriile care vor fi aplicate în cadrul exercițiului de promovare 2015, atât în favoarea promovării funcționarilor, cât și în defavoarea acesteia. Prin urmare, respectiva notă nu este nicidecum de natură să permită reclamantului să înțeleagă modul în care criteriile menționate au fost aplicate în situația sa.

52 În al doilea rând, Cedefop arată că reclamantul avea cunoștință de numeroasele critici care îl vizau pe plan profesional, în ceea ce privește nu numai gestionarea echipei sale, ci și diferite nereguli săvârșite în cadrul procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice.

53 În această privință, reiese cu certitudine din rapoartele de evaluare a reclamantului pentru anii 2012-2014 că acesta a făcut obiectul unor aprecieri critice, mai ales cu privire la gestionarea echipelor sale. Astfel, în raportul de evaluare 2012, evaluatorul a arătat în special că așteptase în cursul acestui an un „mod de lucru mai calm și mai coordonat din partea [reclamantului] și a membrilor echipei sale”, însă că „[această așteptare] nu s-a concretizat în întregime în cursul primului semestru, anumite tensiuni apărând din când în când în cadrul serviciului”. Același raport arată că, în pofida progreselor constatate, „[reclamantul] avea în continuare dificultăți în distribuirea optimă a timpului său de lucru […] și în delegarea către membrii echipei sale”, evaluatorul subliniind că reclamantul rămânea „prea ocupat să refacă, să amelioreze sau să perfecționeze munca subordonaților săi”, în detrimentul timpului consacrat „urmăririi priorităților și a obiectivelor generale ale serviciului său, gestiunii directe a echipei sale și gestiunii conflictelor”. În raportul de evaluare 2013, evaluatorul a arătat în special că „anumite progrese sunt în continuare necesare [din partea reclamantului] pentru a asigura o comunicare adecvată cu membrii serviciilor sale, pentru a gestiona în mod efectiv conflictele și pentru a aplica fără dificultăți rapoartele, planificarea, precum și termenele administrative”. În sfârșit, în raportul de evaluare 2014, respectiv ultimul raport de evaluare a reclamantului adoptat anterior deciziei atacate, evaluatorul a observat că reclamantul era „mult mai familiar cu redactarea regulilor și cu revizuirea documentelor decât cu gestiunea personalului” și că consacra în continuare o parte prea mare din timpul său pentru „refacerea, ameliorarea sau perfecționarea documentelor atunci când i se [solicitau] opinii tehnice”. Evaluatorul deplângea din nou faptul că acest timp nu a fost consacrat „priorităților și obiectivelor generale ale serviciului său, precum și gestiunii directe a echipei sale” și declara că așteaptă de la reclamant în anul 2015 o „metodă de lucru mai calmă și coordonată pentru el și pentru echipa lui”.

54 Rapoartele de evaluare a reclamantului pentru anii 2012-2014 conțineau totuși și anumite aprecieri pozitive privind munca reclamantului.

55 Astfel, reiese în special din raportul de evaluare 2014 că reclamantul era „implicat”, „petrecea mult timp la locul de muncă” și era „o persoană cu care se putea colabora în mod agreabil”, directorul adjunct al Cedefop subliniind în același raport că reclamantul a „îndeplinit toate obiectivele care i-au fost atribuite cu un nivel de calitate bun” și punând în evidență gradul înalt „de implicare și de simț al datoriei”.

56 Mai general, astfel cum reiese din rapoartele de evaluare 2012-2014, evaluarea globală a reclamantului a fost considerată satisfăcătoare, performanța sa fiind evaluată în cursul fiecăruia dintre aceștia ani la nivelul III, respectiv o performanță „bună și care corespunde nivelului necesar pentru postul ocupat”.

57 În plus, rapoartele de evaluare 2012 și 2013 menționează o ameliorare a capacităților de gestiune ale reclamantului. Astfel, reiese din raportul de evaluare 2012 că reclamantul a urmat o formare în domeniul gestiunii pentru a-și ameliora capacitățile în acest domeniu și că, din acel an, a „redactat un

plan de acțiune și a început să pună în aplicare noile cunoștințe”. Același raport subliniază totuși perfectibilitatea reclamantului în ce privește acest aspect. În anul următor, evaluatorul nota în raportul de evaluare 2013 „progrese [ale reclamantului] în ceea ce privește gestiunea echipei” și în special „organizarea de ședințe de serviciu regulate”. Subliniind totodată că „anumite progrese rămân în continuare necesare”, evaluatorul arăta că reclamantul a „delegat mai multe dintre funcțiile sale de control […] în vederea eliberării timpului pentru sarcinile sale de gestiune mai directe și organizaționale” și admitea astfel „efortul [îndeplinit de reclamant] pentru ameliorarea [capacității sale de] gestiune”.

58 În sfârșit, în raportul de evaluare 2014, validatorul a arătat că în esență reclamantul „a îndeplinit toate obiectivele care i-au fost stabilite cu un nivel de calitate bun” și că „gradul său înalt de implicare și simțul său al datoriei erau foarte apreciate”.

59 În aceste împrejurări, este necesar să se considere că simpla prezență a unor elemente critice în rapoartele de evaluare a reclamantului pentru anii 2012-2014 nu îi permitea să înțeleagă modul în care criteriile prevăzute la articolul 45 din statut au fost aplicate în situația sa, justificând, în urma unei comparări efectuate de Cedefop a meritelor funcționarilor promovabili pentru exercițiul de promovare 2015, decizia de a nu îl promova pe reclamant cu ocazia exercițiului respectiv.

60 Pe de altă parte, niciuna dintre cele 11 scrisori și e-mailuri la care se referă Cedefop în cadrul primului motiv, care figurează în anexele B.15 și B.19-B.28, nu poate constitui o explicație, nici chiar una insuficientă, în ceea ce privește modul în care AIPN a apreciat meritele reclamantului cu ocazia exercițiului de promovare 2015 din perspectiva criteriilor prevăzute la articolul 45 din statut.

61 Astfel, în ceea ce privește mai întâi două e-mailuri schimbate la 9 ianuarie 2015 între membrii personalului Cedefop implicați în evaluarea reclamantului, care figurează în anexa B.26, este suficient să se constate că ele nu au fost adresate reclamantului. Dat fiind că nici un element din dosar nu sugerează că o copie a acestor e-mailuri i-ar fi fost comunicată în cursul procedurii administrative, aceste documente nu sunt în niciun caz susceptibile să constituie un început de motivare.

62 În ceea ce privește, pe de altă parte, alte documente la care se referă Cedefop, dintre care cea mai mare parte sunt anterioare cu mai mult de un an datei de adoptare a deciziei atacate, unele fiind anterioare chiar cu mai mult de cinci ani sau chiar cu șapte ani, acestea stabilesc, desigur, că reclamantul avea cunoștință de anumite critici emise cu privire la el în ceea ce privește aptitudinile sale în materie de gestiune, precum și tratamentul anumitor dosare de achiziții publice.

63 A admite însă că simple aprecieri negative privind un agent pot fi suficiente pentru a constitui un început de motivare în împrejurări precum cele ale prezentei cauze ar risca să compromită obiectivul vizat prin procedura precontencioasă prevăzută la articolul 90 alineatul (2) din statut, respectiv, potrivit unei jurisprudențe constante, soluționarea pe cale amiabilă a litigiilor care iau naștere în momentul reclamației (Hotărârea din 7 martie 1996, Williams/Curtea de Conturi, T-146/94, EU:T:1996:34, punctul 44, și Hotărârea din 3 decembrie 2015, Cuallado Martorell/Comisia, T-506/12 P, EU:T:2015:931, punctul 64).

64 Astfel, o asemenea abordare ar permite AIPN să se întemeieze pe orice element de apreciere negativ privind candidatul nepromovat și în legătură cu care acesta din urmă a fost informat pentru a se exonera de obligația de a-i notifica o decizie motivată de respingere a reclamației sale în temeiul articolului 90 alineatul (2) al doilea paragraf din statut și care constituie o expresie specifică, pe de o parte, a cerinței privind motivarea oricărei decizii care lezează, prevăzută la articolul 25 al doilea paragraf din statut, și, pe de altă parte, a dreptului la o bună administrare, garantat la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale.

65 Or, o astfel de omisiune de a răspunde la reclamația introdusă, mai mult, împotriva unei decizii de nepromovare ea însăși nemotivată poate crea sau îi poate accentua persoanei interesate sentimente de neînțelegere și frustrare și poate da naștere unui climat propice introducerii unei acțiuni în fața instanței Uniunii, care, dacă AIPN ar fi acționat cu diligența necesară, ar fi putut eventual să fie evitată.

66 În al treilea rând, nu poate fi primit argumentul Cedefop prin care susține că existența unui început de motivare a deciziei atacate este dovedită de paragraful 19 al reclamației, în care reclamantul a arătat că „[s]uperiorul [său] ierarhic […] ținea discursuri și transmitea înscrisuri prin care își exprima insatisfacția în legătură cu modul în care [acesta își gestiona] echipa”.

67 Această constatare reflectă astfel cel mult o presupunere a reclamantului în ceea ce privește un element care a fost luat în considerare de Cedefop cu ocazia evaluării meritelor sale în cursul exercițiului de promovare 2015. Pentru motivele prezentate la punctele 63-65 de mai sus însă, simpla cunoaștere de către candidatul nepromovat a unor aprecieri negative privitoare la el nu poate în principiu să se substituie motivării deciziei de nepromovare, pe care candidatul menționat este în drept să o aștepte de la AIPN drept răspuns la reclamația sa.

68 Cu privire la acest aspect, Cedefop nu se poate întemeia pe Hotărârea din 24 februarie 2010, P/Parlamentul (F-89/08, EU:F:2010:11), în care Tribunalul Funcției Publice a considerat, în ceea ce privește o decizie de concediere, că reiese „chiar din modul de redactare a reclamației […] formulate de reclamantă că aceasta, consultându-și dosarul personal, a luat cunoștință de cererea de concediere” și „a fost astfel în măsură să afle că respectiva cerere și, prin urmare, decizia în litigiu erau întemeiate pe o «rupere a legăturii de încredere, atât personală, cât și politică între [ea] și domnul [A.M.], membru [neî]nscris și responsabilul său administrativ direct»”. Astfel, situația în discuție în prezenta cauză nu este comparabilă, din moment ce nu reiese din niciun element din dosar că reclamantul ar fi putut lua cunoștință în cursul procedurii administrative de vreun document provenit de la Cedefop care să expună modul în care criticile emise cu privire la capacitățile sale în materie de gestiune a echipei au justificat decizia de a nu îl promova în urma examinării comparative a meritelor, prevăzută la articolul 45 din statut.

69 În sfârșit, în al patrulea rând, simpla împrejurare, invocată de Cedefop, că reclamantul și-a depus candidatura la un post în cadrul Consiliului cu mai mult de o lună anterior adoptării deciziei atacate este cel mult susceptibilă să indice, astfel cum reiese din explicațiile proprii ale reclamantului, că se temea că nu va fi promovat și dorea în acest mod să își asigure o posibilitate de a părăsi Cedefop dacă nu obținea câștig de cauză. În schimb, această împrejurare nu stabilește nicidecum că reclamantul avea certitudinea încă din acest moment că nu va fi promovat și nici, cu atât mai mult, că avea cunoștință de motivele care ar justifica decizia de nepromovare.

70 Reiese din cele de mai sus că reclamantul, înainte de a lua cunoștință de memoriul în apărare, putea cel mult să suspecteze că criticile care îl vizau cu privire la capacitățile sale în materie de gestiune în cadrul Cedefop, precum și la anumite abateri în cadrul tratamentului anumitor dosare de achiziții publice ar fi putut avea incidență asupra evaluării meritelor sale în temeiul exercițiului de promovare 2015.

71 În schimb, niciunul dintre elementele prezentate de Cedefop nu permite să se stabilească faptul că reclamantul a fost în măsură să înțeleagă anterior introducerii prezentei acțiuni modul în care aceste critici au fost luate în considerare în cadrul aplicării în situația sa a criteriilor de evaluare a meritelor în materie de promovare prevăzute la articolul 45 din statut. În consecință, contextul în care a intervenit decizia atacată nu poate fi considerat drept o motivare, nici chiar una insuficientă, a deciziei menționate.

72 Prin urmare, trebuie să se admită primul motiv și să se anuleze decizia atacată, fără a fi necesar să se examineze al doilea și al treilea motiv invocate de reclamant. Nu este necesar în aceste împrejurări nici să se statueze cu privire la contestarea de către Cedefop a admisibilității unui anumit număr de elemente prezente în cererea introductivă și care, în opinia sa, depășesc cu mult cadrul prezentului litigiu, fiind, așadar, lipsite de relevanță pentru soluționarea acestuia.

Cu privire la cererea de despăgubire

73 Reclamantul solicită despăgubire pentru prejudiciile moral și material pe care susține că le-a suferit în urma adoptării deciziei atacate.

74 În această privință, reclamantul susține mai întâi, în ceea ce privește prejudiciul său moral, că lipsa totală a motivării deciziei atacate a constituit o greșeală deosebit de gravă din partea AIPN, care nu numai că a determinat plata cheltuielilor de judecată, dar i-a produs un surplus de stres și de frustrare. În opinia sa, o asemenea greșeală nu și-ar găsi o reparație justă în simpla anulare a deciziei menționate.

75 Pe de altă parte, reclamantul arată că prejudiciul moral pe care l-a suferit decurge de asemenea din comportamentul Cedefop, care, fără a fi efectuat o adevărată examinare a meritelor în sensul articolului 45 din statut, a refuzat fără temei să îl promoveze, în pofida eforturilor sale și a rezultatelor concrete pe care le-a obținut timp de 16 ani în cadrul acestui organism al Uniunii. Acesta arată că sentimentele de injustiție, de frustrare și de descurajare care i-au fost provocate astfel l-au determinat să revină în cadrul Consiliului, ceea ce a condus la mutarea familiei sale și la adaptarea acesteia la un loc nou. Această parte din prejudiciul moral, evaluată la 16 000 de euro, corespunzător sumei de 1 000 de euro per an de vechime, este independentă de decizia atacată și ar trebui deci reparată indiferent dacă această decizie este sau nu este anulată.

76 În ceea ce privește prejudiciul material, reclamantul invocă un prejudiciu financiar egal cu valoarea veniturilor pierdute față de situația în care s-ar fi aflat în caz de promovare, acest cuantum trebuind majorat cu dobânzi de întârziere la rata stabilită de Banca Centrală Europeană (BCE).

77 Cedefop se opune acestei cereri de despăgubire. În opinia sa, întrucât decizia atacată nu este viciată de nicio ilegalitate, reclamantul nu a dovedit nicio greșeală de natură să declanșeze punerea în aplicare a răspunderii extracontractuale a Uniunii. Subliniază în această privință că, întrucât funcționarii nu beneficiază de un drept la promovare, reclamantul nu poate solicita în mod întemeiat repararea prejudiciului financiar pe care susține că l-a suferit. De asemenea, consideră că prejudiciul pretins suferit de reclamant ca urmare a reîncadrării sale în serviciul Consiliului nu îi este imputabil din moment ce reclamantul a făcut această alegere din proprie inițiativă. Acest lucru ar fi dovedit prin demersurile deja întreprinse de reclamant pentru a părăsi Cedefop anterior adoptării deciziei menționate. În sfârșit, Cedefop subliniază că evaluarea de către reclamant a pretinsului prejudiciului moral nu se întemeiază pe nicio bază de calcul și pe niciun temei juridic.

78 În această privință trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante în domeniul funcției publice, angajarea răspunderii Uniunii este condiționată de întrunirea anumitor condiții, respectiv nelegalitatea comportamentului imputat instituției, realitatea prejudiciului și existența unei legături de cauzalitate între comportamentul reproșat și prejudiciul invocat. Aceste trei condiții sunt cumulative, ceea ce implică faptul că, în cazul în care una dintre ele nu este îndeplinită, răspunderea Uniunii nu poate fi reținută (Hotărârea din 1 iunie 1994, Comisia/Brazzelli Lualdi și alții, C-136/92 P, EU:C:1994:211, punctul 42; a se vedea de asemenea Hotărârea din 16 decembrie 2010, Comisia/Petrilli, T-143/09 P, EU:T:2010:531, punctul 45 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 17 mai 2017, PG/Frontex, T-583/16, nepublicată, EU:T:2017:344, punctul 97 și jurisprudența citată).

79 În consecință, chiar în ipoteza în care o greșeală a unei instituții sau a unui organ sau organism al Uniunii este dovedită, răspunderea Uniunii nu poate fi angajată efectiv decât în special dacă reclamantul a reușit să demonstreze realitatea prejudiciului suferit (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 noiembrie 2004, Montalto/Consiliul, T-116/03, EU:T:2004:325, punctul 126 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 29 septembrie 2005, Napoli Buzzanca/Comisia, T-218/02, EU:T:2005:343, punctul 98 și jurisprudența citată).

80 În ceea ce privește prejudiciul material invocat de reclamant, precum și partea din prejudiciul moral pe care susține că l-a suferi ca urmare a refuzului Cedefop de a-l promova fără a realiza o examinare reală a meritelor sale în sensul articolului 45 din statut, trebuie subliniat că aceste prejudicii pretinse rezultă în esență din nelegalități de fond invocate în cadrul celui de al doilea și al celui de al treilea motiv din cererea de anulare.

81 Or, din moment ce decizia atacată este viciată de lipsa motivării și trebuie anulată pentru acest motiv (a se vedea punctul 72 de mai sus), trebuie să se considere că Tribunalul nu este în măsură să aprecieze temeinicia acesteia în urma unei examinări a motivelor sale (a se vedea prin analogie, Hotărârea din 29 septembrie 2005, Napoli Buzzanca/Comisia, T-218/02, EU:T:2005:343, punctul 99). Astfel, trebuie amintit cu privire la acest aspect că una dintre funcțiile motivării constă tocmai în a permite instanței Uniunii să exercite un control de legalitate a actelor cu care este sesizată (a se vedea punctul 36 de mai sus).

82 Revine, prin urmare, Cedefop, în temeiul articolului 266 primul paragraf TFUE, să determine măsurile pe care le presupune executarea prezentei hotărâri și să adopte, dacă este cazul, o nouă decizie care să cuprindă o motivare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 septembrie 2005, Napoli Buzzanca/Comisia, T-218/02, EU:T:2005:343, punctul 100, și Hotărârea din 18 noiembrie 2015, Diamantopoulos/SEAE, F-30/15, EU:F:2015:138, punctul 33). În acest stadiu, Tribunalul nu poate concluziona în sensul existenței unui prejudiciu material cert rezultat din refuzul promovării reclamantului, având în vedere că trebuie să se adopte o nouă decizie a directorului Cedefop.

83 În ceea ce privește partea din prejudiciul moral rezultată din lipsa motivării deciziei atacate, este necesar să se ia în considerare faptul că, astfel cum reiese din examinarea primului motiv, abia la lectura memoriului în apărare, notificat reclamantului la mai mult de nouă luni după introducerea reclamației, acesta a luat pentru prima dată cunoștință de explicațiile privind motivele nepromovării sale cu ocazia exercițiului de promovare 2015. Astfel, s-a dovedit că lipsa totală a motivării deciziei atacate, pe de o parte, l-a pus pe reclamant într-o situație de incertitudine cu privire la motivele nepromovării sale mult după termenul în care trebuia să primească răspunsul la reclamație și, pe de altă parte, l-a constrâns să introducă o procedură judiciară pentru a obține explicații cu privire la acest aspect.

84 Or, sentimentele de injustiție, de neînțelegere și chiar de frustrare produse în acest mod reclamantului (a se vedea punctul 64 de mai sus) sunt imputabile exclusiv comportamentului AIPN în cursul fazei precontencioase. Astfel, acest comportament a produs reclamantului un prejudiciu moral deosebit, care nu poate fi reparat în mod adecvat exclusiv prin anularea deciziei atacate (a se vedea prin analogie, Hotărârea din 12 decembrie 2002, Morello/Comisia, T-181/00, EU:T:2002:313, punctele 131 și 132, și Hotărârea din 15 septembrie 2005, Casini/Comisia, T-132/03, EU:T:2005:324, punctul 102).

85 În aceste împrejurări, Tribunalul, evaluând prejudiciul suferit *ex aequo et bono*, consideră că acordarea unei sume de 2 000 de euro constituie o despăgubire adecvată pentru partea din prejudiciul moral care rezultă din lipsa motivării deciziei atacate reproșată de reclamant și că, prin urmare, se impune admiterea cererii de despăgubire doar în această măsură.

Cu privire la cheltuielile de judecată

86 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Pe de altă parte, potrivit articolului 134 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, în cazul în care mai multe părți cad în pretenții, Tribunalul decide asupra împărțirii cheltuielilor de judecată. În cele din urmă, în conformitate cu articolul 135 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, o parte, chiar dacă a avut câștig de cauză, poate fi obligată de Tribunal la plata, în tot sau în parte, a cheltuielilor de judecată, în cazul în care conduita acesteia, inclusiv din perioada anterioară formulării cererii introductive, justifică acest lucru, în special în cazul în care a provocat celeilalte părți cheltuieli pe care Tribunalul le apreciază ca fiind nejustificate sau șicanatoare.

87 În speță, reclamantul a căzut, desigur, în pretenții în ceea ce privește o parte din concluziile în despăgubire, astfel încât Cedefop poate fi considerat ca fiind câștigător în ceea ce privește această parte a litigiului. Totuși, trebuie să se țină seama de faptul că decizia atacată era viciată de o lipsă a motivării, că Cedefop s-a abținut în mod nejustificat să răspundă la reclamația reclamantului și că, în plus, niciun început de motivare nu a permis acestuia din urmă, anterior introducerii prezentei acțiuni, să înțeleagă motivele care au justificat nepromovarea sa. Astfel, însăși atitudinea Cedefop în cursul procedurii administrative l-a constrâns pe reclamant să introducă prezenta acțiune în scopul de a cunoaște motivele menționate. Prin urmare, se realizează o apreciere justă a împrejurărilor din speță obligând Cedefop să suporte toate cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a noua)

declară și hotărăște:

1) Anulează decizia directorului Centrului European pentru Dezvoltarea Formării Profesionale (Cedefop) din 4 noiembrie 2015 de a nu îl promova pe domnul Georges Paraskevaidis la gradul AD 12 în temeiul exercițiului de promovare 2015.

2) Obligă Cedefop să plătească domnului Paraskevaidis suma de 2 000 de euro drept reparare a prejudiciului suferit.

3) Respinge în rest acțiunea.

4) Obligă Cedefop la plata cheltuielilor de judecată.

Gervasoni Madise da Silva Passos

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 26 octombrie 2017.

Semnături